JULKISASIAMIEHEN RATKAISUEHDOTUS
NIAL FENNELLY
20 päivänä helmikuuta 1997 *

Johdanto

1. Esillä olevassa asiassa on kysymys polkumyyntitullin määräämisestä tuotaessa yhteisöön puuvillalankaa Brasiliasta. Erityisesti asia koskee sen määrän laskemista, josta tulli määrätään, silloin kun asiaan sovellettavan yhteisön säännöstön mukaan tätä määrää korotetaan yhdellä prosentilla jokaiselta maksuajan ylittävältä kuukaudelta, ja kun maksuaikaehdoin maksettava hinta on, kuten esillä olevassa asiassa, suurempi kuin tuotteesta sitä tuotaessa maksettava käteishinta.

Asiaa koskevat oikeussäännöt ja tosiseikat

2. Esillä oleva ennakkoratkaisupyyntö koskee lopullisen polkumyyntitullin käyttöön ottamisesta Brasiliasta ja Turkista peräisin olevan puuvillalangan tuonnissa 23 päivänä maaliskuuta 1992 annetun neuvoston asetuksen (ETY) N:o 738/92 [1] (jäljempänä asetus) tulkintaa. Asetuksen 1 artiklan 1 kohdassa otetaan käyttöön lopullinen polkumyyntitulli tuotaessa Brasiliasta ja Turkista peräisin olevaa puuvillalankaa, joka kuuluu asetuksessa mainittuihin CN-koodeihin. Asetuksen 1 artiklan 2 kohdan a alakohdassa säädetään, että tullaamattoman, vapaasti yhteisön rajalla -nettohintaan sovellettavan tullin määrä on Brasiliasta peräisin olevan puuvillalangan osalta 16,6 prosenttia tietyin, esillä olevan asian kannalta merkityksettömin poikkeuksin. Asetuksen 1 artiklan 3 kohdassa säädetään seuraavaa:

"Edellä 2 kohdassa tarkoitettu vapaasti yhteisön rajalla -hinta on nettohinta silloin, kun tosiasiallisissa ehdoissa määrätään maksun suorittamisesta 30 päivän kuluessa kauppatavaroiden saapumisesta yhteisön tullialueelle. Hintaa korotetaan yhdellä prosentilla jokaiselta maksuajan ylittävältä kuukaudelta."

3. Tavaroiden tullausarvon määrityksestä 28 päivänä toukokuuta 1980 annetun neu-

* Alkuperäinen kieli: englanti.

1 — EYVL L 82, s. 1. Tämä toimenpide seurasi väliaikaisen polkumyyntitullin käyttöön ottamisesta Brasiliasta, Egyptistä ja Turkista peräisin olevan puuvillalangan tuonnissa ja polkumyyntimenettelyn lopettamisesta Intiasta ja Thaimaasta peräisin olevan puuvillalangan osalta 23 päivänä syyskuuta 1991 annettua komission asetusta (ETY) N:o 2818/91 (EYVL 1991, L 271, s. 17).

voston asetuksen (ETY) N:o 1224/80 [2] 3 artiklan mukaan "maahantuotujen tavaroiden tullausarvona käytetään niiden kauppaarvoa eli hintaa, joka niistä on tosiasiallisesti maksettu tai maksettava myytäessä ne vietäviksi yhteisön tullialueelle". Tavaroiden tullausarvon määrityksestä annetun neuvoston asetuksen N:o 1224/80 1, 3 ja 8 artiklan tiettyjen säännösten täytäntöönpanoa koskevista säännöksistä 11 päivänä kesäkuuta 1980 annetun komission asetuksen (ETY) N:o 1495/80 [3] 3 artiklan 2 kohdassa säädetään asian kannalta keskeisissä kohdissa seuraavaa:

"2. Ostajan tekemästä maahantuotujen tavaroiden ostoa koskevasta rahoitussopimuksesta aiheutuvia korkokuluja ei sisällytetä asetuksen (ETY) N:o 1224/80 nojalla määritettyyn tullausarvoon, jos:

a) kulut on erotettu tavaroista tosiasiasiallisesti maksetusta tai maksettavasta hinnasta;

b) rahoitussopimus on tehty kirjallisesti;

c) ostaja voi vaadittaessa osoittaa, että:

— kyseiset tavarat tosiasiallisesti myydään niistä tosiasiallisesti maksetuksi tai maksettavaksi ilmoitettuun hintaan

ja

— vaadittava korkokanta ei ole korkeampi kuin se korkokanta, jota on sovellettu vastaavissa liiketoimissa rahoituksen järjestämisen ajankohtana siinä maassa, jossa rahoitus on järjestetty.

— —.

4. 2 ja 3 kohdan säännöksiä sovelletaan riippumatta siitä, järjestääkö rahoituksen myyjä, pankki taikka muu luonnollinen henkilö tai oikeushenkilö."

2 — EYVL L 134, s. 1.

3 — EYVL L 154, s.14. Kuitenkin 3 artikla, sellaisena kuin se oli alun perin ja jossa viitataan ainoastaan maahantuotujen tavaroiden hankintaan liittyvistä rahoitussopimuksista maksettavaan korkoon, kumottiin ja korvattiin asetuksen (ETY) N:o 1495/80 muuttamisesta 29 päivänä tammikuuta 1985 annetun komission asetuksen (ETY) N:o 220/85 (EYVL L 25, s. 7) 1 artiklan 2 kohdalla. Tämän säädöksen kolmannessa ja neljännessä perustelukappaleessa mainitaan, että säädös annettiin GATT:n yhteydessä tehdyn päätöksen nojalla, joka koski maahantuotujen tavaroiden ostoa koskevaan rahoitussopimukseen perustuvien korkokulujen yhdenmukaista kohtelua tulliarvon määrittämiseksi. Viittaan tässä muutettuun versioon.

4. Indústria e Comércio Têxtil SA (jäljempänä kantaja) toi Brasiliasta joulukuussa 1991 kaksi erää puuvillalankaa kauppahinnan ollessa 90 päivän maksuajalla toisesta erästä 3,26 USA:n dollaria (USD) / kg ja toisesta 3,94 USD/kg. Nämä ehdot oli merkitty 3.12.1991 päivättyihin laskuihin. Ennakkoratkaisupyynnöstä ja aikaisemmista 4.8.1991 päivätyistä sopimuksista [4] ilmenee, että molempien erien osalta oli sovittu myös alemmasta, CAD-ehdoin (cash against documents eli maksu asiakirjoja vastaan) maksettavasta hinnasta, joka oli toisen erän osalta 3,18 USD/kg ja toisen osalta 3,85 USD/kg, mutta että kantaja valitsi pidemmän maksuajan, mikä ilmeni laskuista. Kantajan mukaan ero kummankin tavaraerän kahden mahdollisen hinnan välillä johtuu Lisbor-kantaan (Lisbon inter-bank offered rate) myönnetyn lainan korkokuluista.

5. Portugalin tulliviranomaiset määräsivät asetuksessa tarkoitetun polkumyyntitullin sen jälkeen, kun ne olivat lisänneet 90 päivän kuluessa maksettavaan vapaasti yhteisön rajalla -hintaan [5] kaksi prosenttia. Määrätty polkumyyntitulli oli siten suurempi kuin se olisi ollut, jos laskentaperusteena olisi käytetty sovittua CAD-hintaa. Kantaja riitautti tämän päätöksen nostamalla kanteen Fazenda Pública (veroviranomaisia) vastaan Tribunal Fiscal Aduaneiro do Portossa (Porton tullioikeus). Tämän tuomioistuimen antamasta kanteen hyväksyvästä päätöksestä valitettiin, ja Tribunal Tributário de Segunda Instância (toisen oikeusasteen verotuomioistuin) kumosi päätöksen katsoen, että tullausarvoa määritettäessä voidaan rahoituskulut jättää ottamatta huomioon ainoastaan, jos korkojen määrä ja tavaroista maksettu tai maksettava hinta on selvästi erotettu. Vaikka tuomioistuin myönsi CAD-hinnan ja 90 päivän kuluessa maksettavan hinnan välisen eron, tämän eron ei sen mukaan voitu katsoa vastaavan erikseen määrättyjä lainan korkokuluja.

6. Supremo Tribunal Administrativo (Portugalin korkein hallinto-oikeus, jäljempänä kansallinen tuomioistuin) lykkäsi sen valituksen käsittelyä, jonka kantaja oli tehnyt Tribunal Tributário de Segunda Instância antamasta päätöksestä ja esitti yhteisöjen tuomioistuimelle Euroopan yhteisöjen perustamissopimuksen 177 artiklan nojalla kolme ennakkoratkaisukysymystä:

"1) Voidaanko 23 päivänä maaliskuuta 1992 annetun neuvoston asetuksen (ETY) N:o 738/92 1 artiklan 3 kohdassa säädettyä korotusta (yksi prosentti jokaiselta maksuajan ylittävältä kuukaudelta 30 päivän kuluttua kauppatavaroiden saapumisesta yhteisön tullialueelle) soveltaa vapaasti yhteisön rajalla -hintaan kaikissa niissä tapauksissa, joissa on sovittu, että hinta voidaan maksaa edellä mainitun 30 päivän pituisen määräajan jälkeen?

2) Jos edelliseen kysymykseen ei voida varauksitta vastata myöntävästi siitä

4 — Nämä sopimukset oli liitetty asiakirjoihin, jotka annettiin yhteisöjen tuomioistuimelle esillä olevaa asiaa koskevan ennakkoratkaisupyynnön yhteydessä.

5 — Asiayhteydestä käy ilmi, että kansallinen tuomioistuin tarkoitti tällä laskuissa eriteltyä hintaa.

syystä, että tilanteet vaihtelevat, voidaanko mainittua korotusta soveltaa nyt käsiteltävänä olevan asian kaltaisissa olosuhteissa (ks. näytetyt tosiseikat), kun 90 päivän kuluessa maksettavaksi sovittujen maahantuotujen kauppatavaroiden hinta oli toisessa tapauksessa noin 2,3 prosenttia ja toisessa tapauksessa noin 2,5 prosenttia suurempi kuin CAD-ehdoin (maksu asiakirjoja vastaan) maksettava hinta?

3) Jos vastaus edelliseen kysymykseen on myöntävä, onko korotusta sovellettava CAD-ehdoin maksettavaan hintaan vai hintaan, joka on sovittu maksettavaksi 90 päivän pituisen maksuajan kuluessa?"

Asiassa esitetyt huomautukset

7. Kantaja, Portugalin tasavalta ja komissio ovat esittäneet asiassa kirjalliset huomautuksensa. Koska kukaan niistä ei ole vaatinut saada esittää suullista huomautusta, yhteisöjen tuomioistuin päätti työjärjestyksen 104 artiklan 4 kohdan nojalla jättää suullisen käsittelyn pitämättä.

8. Kantaja väitti kansallisessa tuomioistuimessa, että vapaasti yhteisön rajalla -hintaan tehtävää yhden prosentin korotusta jokaiselta maksuajan ylittävältä kuukaudelta on sovellettava ainoastaan silloin, kun yhteisön maahantuojan maksama käteishinta ja lainaehtojen mukainen hinta ovat täsmälleen samat. Kantaja toistaa tämän väitteen yhteisöjen tuomioistuimelle esittämissään huomautuksissa katsoen, että laina-ajan pidentäminen on ainoastaan tällaisessa tapauksessa eräs polkumyynnin muoto. Toissijaisesti kantaja esittää, että kuukausittaisen yhden prosentin korotuksen pitäisi kohdistua pikemminkin sovittuun CAD-hintaan kuin tosiasialliseen 90 päivän kuluessa maksettavaan hintaan. [6]

9. Sekä Portugalin hallitus että komissio katsovat, että korotusta on sovellettava joka tapauksessa silloin, kun hinta maksetaan 30 päivän kuluttua siitä, kun tavarat luovutettiin yhteisön alueelle. Komission mukaan maksun lykkääminen on todellinen hinnanalennus. Asetuksen 1 artiklan 3 kohdassa säädetään automaattisesta tullinkorotuksesta, joka on tarkoitettu kumoamaan tämänkaltaisten kaupallisten etujen vaikutus ja siten estämään polkumyyntitullin kiertämistä. Sekä Portugalin hallitus että komissio nojautuvat tullausarvon käsitteeseen, sellaisena kuin se on määritelty neuvoston asetuksen N:o 1224/80 3 artiklassa ja edelleen kehiteltynä komission asetuksen N:o 1495/80 3 artiklan 2 kohdassa, määrittääkseen vapaasti yhteisön rajalla -hinnan, jota on korotettava.

6 — On ilmeistä, että tämä olisi kantajalle edullisempaa kuin jopa korottamattoman 90 päivän kuluessa maksettavan hinnan käyttäminen polkumyyntitullin laskentaperusteena, sillä se on, kuten toisesta kysymyksestä ilmenee, yli kaksi prosenttia suurempi kuin molempien tavaraerien CAD-hinta.

10. Portugalin hallitus katsoo, että komission asetuksen N:o 1495/80 3 artiklan 2 kohdassa asetettuja edellytyksiä ei täytetä vain näyttämällä toteen se, että on olemassa kaksi erillistä hintaa, joiden soveltaminen riippuu maksun ajankohdasta. Komissio katsoo toisaalta, että käteismaksun ja myöhemmin laskutettavan maksun välillä tehtävää valintaa vastaavan kahden eri hinnan olemassaolo mahdollistaa rahoitussopimuksen olemassaolon vahvistamisen asiassa Wünsche vastaan Hauptzollamt Hamburg-Jonas 4.6.1992 annetussa tuomiossa [7] annetun, komission asetuksen N:o 1495/80 3 artiklan 2 kohtaa koskevan tulkinnan mukaisesti. Yhteisöjen tuomioistuin totesi, että "vastakkaisten säännösten puuttuessa on katsottava, että tavaroiden myyjän antaessa ostajalle maksuaikaa ja ostajan hyväksyessä maksuajan on kyseessä asetuksen N:o 1495/80 3 artiklan tarkoittama 'rahoitussopimus'". [8] Yhteisöjen tuomioistuin lisäsi, että "myöhemmin laskutettavasta maksusta ei tarvitse sopia myyjän ja ostajan välisessä erityisessä, maahantuotujen tavaroiden myyntiä koskevasta sopimuksesta erillisessä sopimuksessa". "Jos myyjän maksuajan korvaukseksi hyväksymät korkokulut on eritelty ostajalle lähetetyssä laskussa eikä ostaja ole esittänyt niistä vastaväitettä, hänen on tosiasiassa katsottava hyväksyneen ne." [9]

11. Komission mukaan asetuksen 3 artiklan 2 kohdassa asetetut edellytykset täyttyvät aina silloin, kun voidaan valita käteismaksun maksun ja myöhemmin laskutettavan maksun välillä ja kun molemmissa tapauksissa sovellettavat hinnat on ilmoitettu selvästi, jotta tulliviranomaiset voivat laskea sovellettavan korkokannan ja tarvittaessa verrata sitä siihen korkokantaan, jota on sovellettu kyseisessä maassa vastaavissa liiketoimissa. Sovittu CAD-hinta on esillä olevassa asiassa kyseessä olevien tavaroiden tullausarvon määrittämisessä huomioon otettava varsinainen hinta. Komissio katsoi vastauksena yhteisöjen tuomioistuimen esittämään kysymykseen, että asia olisi näin, vaikka kahta mahdollista hintaa ei olisi vahvistettu laskussa vaan aikaisemmassa sopimusasiakirjassa ja ostaja olisi tällä välin käyttänyt valintamahdollisuuttaan maksuehdoin maksettavan hinnan maksamiseen. Komissio kiistää sen, että vapaasti yhteisön rajalla -hinnan korottaminen yhdellä prosentilla jokaiselta maksuajan ylittävältä kuukaudelta olisi polkumyyntitullin perustana olevan arvon määrittämisen objektiivinen peruste. Nimittäin 90 päivän kuluessa maksettavan hinnan korottaminen kahdella prosentilla johtaisi kaksinkertaiseen sanktioon, sillä tämä hinta sisältää jo korvauksen lainakustannuksista.

Asian arviointi

12. Ensinnäkin on tarpeen tarkastella kantajan väitettä siitä, että vapaasti yhteisön rajalla -hintaa olisi korotettava yhdellä prosentilla jokaiselta maksuajan ylittävältä kuukaudelta ainoastaan silloin, kun maksettava kauppahinta on täsmälleen sama riippumatta siitä, maksetaanko se välittömästi vai onko sovittu maksuajasta. En hyväksy tätä väitettä. Ensinnäkin asetuksen 1 artiklan 3 kohta on

7 — Asia C-21/91, Wünsche v. Hauptzollamt Hamburg-Jonas, tuomio 4.6.1992 (Kok. 1992, s. I-3647).

8 — Tuomion 18 kohta.

9 — Tuomion 19 kohta.

ilmaistu pakottavasti ja ehdottomasti. Sitä ei ole ilmaistu sovellettavan ainoastaan silloin, kun ostajalle ei aiheudu maksuajasta vastikkeena lainan korkokuluja. Toiseksi tämä ei ole ainoa ajateltavissa oleva luottopolkumyynnin muoto, sillä myös sellainen myyjän myöntämä laina, jonka korkokanta on markkinoilla sovellettuun korkokantaan verrattuna hyvin alhainen, on edullinen ostajalle. Erittäin korkean korkokannan määrääminen silloin, kun maksuajasta on jo sovittu, mahdollistaisi itse asiassa sen, että myyjä alentaisi keinotekoisesti kyseessä olevien tavaroiden näennäistä perushintaa ja siten myös maksettavaa polkumyyntitullia. [10] Kolmanneksi asetuksen 1 artiklan 3 kohtaa ei nähtävästi ole sellaisenaan tarkoitettu estämään luottopolkumyyntiä, sillä 16,6 prosentin suuruisen tullin määrääminen arvioiduista kuukausittaisista lainakustannuksista olisi riittämätön reaktio korottomaan tai hyvin halpakorkoiseen lainaan.

13. Mielestäni paljon vakuuttavampi on komission väite, jonka mukaan asetuksen 1 artiklan 3 kohdan tarkoituksena on pikemminkin laatia rationaaliset ja objektiiviset perusteet polkumyyntitullin määräämiseksi nimenomaan tavaroiden perusteella kuin korjata maahantuojille tosiasiasiallisesti myönnetyistä lainaehdoista johtuvat väärinkäytökset. Se, että 1 artiklan 3 kohtaa sovelletaan automaattisesti ja että määrättävän korotuksen suuruus on siinä sitovasti vahvistettu, merkitsee nimittäin, että tällä ei ole juuri yhteyttä myyjän ja ostajan tosiasiassa sopimiin lainaehtoihin, riippumatta siitä, vastaavatko ne yleisesti sovellettavia lainan korkokuluja. Asetuksen 1 artiklan 3 kohdan tarkoituksena on määrittää yhteisön alueelle tuotujen tavaroiden käsitettä vastaava "todellinen" kustannus ostajalle silloin, kun vapaasti yhteisön rajalla -hinnan osalta on sovittu maksuajasta. Tämä tarkistettu kustannus on siten asianmukainen perusta polkumyyntitullin määräämistä varten. Se on tarkoituksenmukainen lähtökohta niin kauan kuin objektiivinen peruste — vahvistettu yksi prosentti kuukauden lisälainaa kohti — ei eroa kohtuuttomasti markkinoilla sovellettavasta kurssista tullin maksamisesta vastuussa olevan osapuolen vahingoksi.

14. Yhdyn Portugalin hallituksen ja komission esittämiin väitteisiin siitä, että vapaasti yhteisön rajalla -hinta tulisi määritellä ottaen huomioon neuvoston asetuksen N:o 1224/80 3 artiklassa ja komission asetuksen N:o 1495/80 3 artiklan 2 kohdassa vahvistetut perusteet tullausarvon laskemisesta. Yhteisöjen tuomioistuin katsoi asiassa Nakajima vastaan neuvosto [11] 7.5.1991 antamassaan tuomiossa, että "polkumyyntitullit määrätään tullaamattomasta, vapaasti yhteisön rajalla -hinnasta, eli tuontitavaroiden tullausarvosta (cif-hinta)". Neuvosto on myös määritellyt vapaasti yhteisön rajalla -hinnan

10 — Komission asetuksen N:o 1495/80 3 artiklan 2 kohdan c alakohdan mukainen tarkastusmenettely on tarkoitettu estämään tällaisia maksettavien tullien alentamiskeinoja.

11 — Asia C-69/89, Nakajima v. neuvosto, tuomio 7.5.1991 (Kok. 1991, s. I-2069, 105 kohta).

polkumyyntitoimenpiteessä nimenomaisesti viittaamalla tavaroiden tullausarvoon, sellaisena kuin se on määritettynä neuvoston asetuksen N:o 1224/80 mukaisesti. [12]

15. Yhteisöjen tuomioistuimen edellä 10 kohdassa mainitussa asiassa Wünsche antaman tuomion valossa hyväksyn komission väitteen siitä, että kun laskusta tai muusta sopimusasiakirjasta ilmenee kaksi erillistä hintaa, joista toinen soveltuu käteismaksuun ja toinen myöhemmin laskutettavaan maksuun, komission asetuksen N:o 1495/80 3 artiklan 2 kohdan a ja b alakohdassa asetetut edellytykset täyttyvät. Ainoat asiaan mahdollisesti vaikuttavat tosiseikkoja koskevat erot esillä olevassa asiassa ja asian Wünsche tilanteissa ovat ne, että edellisessä on hintojen väliset erot ilmaistu pikemminkin absoluuttisina määrinä kuin prosentteina käteishinnasta ja eri hinnat ilmenevät pikemminkin myyntisopimuksista kuin lopullisista laskuista, koska maksuaikamahdollisuutta on jo käytetty. Ensimmäinen seikka ei ole olennainen, mikäli absoluuttinen hintojen ero ei johdu muusta kuin laina-ajan pidennyksestä.

Toinen seikka on myös epäolennainen, mikäli ei ole todisteita siitä, että sopimuksessa ollut hylätty valintaoikeus on ollut pelkästään keksitty, millaista väärinkäyttöä neuvoston asetuksen N:o 1495/80 3 artiklan 2 kohdan c alakohdalla on tarkoitus estää. Esillä olevassa asiassa ei ole esitetty väitettä siitä, että joko sovitut CAD-hinnat tai maksuajasta aiheutuvat kulut olisivat keksittyjä.

16. Asian ratkaiseminen edellyttää tasapainon löytymistä niiden vaihtoehtojen välille, joista toisessa maksuaikaa käytetään peiteltynä hinnanalennuksena ja toisessa maksun lykkääminen liittyy todelliseen rahoitussopimukseen. Komission asetuksen N:o 1495/80 3 artiklan 2 kohdan mukaisten edellytysten tarkoituksena on löytää tämä tasapaino vaatimalla objektiivisia todisteita sopimuksen aitoudesta. Ensinnäkin korkokulut on erotettu "tavaroista tosiasiallisesti maksetusta tai maksettavasta hinnasta" (3 artiklan 2 kohdan a alakohta). Toiseksi, kiinteästi tähän liittyen, rahoitussopimuksen on oltava kirjallinen (3 artiklan 2 kohdan b alakohta). Esillä olevassa asiassa kansallinen tuomioistuin toteaa, että molemmista eristä olisi voitu maksaa alempi CAD-ehdoin maksettava hinta. Kantaja valitsi kuitenkin sovitun mahdollisuuden 90 päivän maksuaikaan ja joutui maksamaan korkeammat laskuista ilmenevät hinnat. Asetuksen 3 artiklan 2 kohdan a ja b alakohdan mukaiset edellytykset täyttyvät edellytyksellä, että hinnaneron voidaan katsoa johtuvan maksuaikaehdoin suoritetun maksun

12 — Ks. esimerkiksi lopullisen polkumyyntitullin käyttöön ottamisesta Bulgariasta, Tšekkoslovakiasta, Saksan demokraattisesta tasavallasta, Unkarista, Puolasta ja Neuvostoliitosta peräisin olevien sähkömoottoreiden tuonnissa 23 päivänä maaliskuuta 1987 annetun neuvoston asetuksen (ETY) N:o 864/87 (EYVL L 83, s. 1) 1 artiklan 3 ja 4 kohta. Yhteisöjen tuomioistuin tarkasteli tätä säädöstä yhdistetyissä asioissa C-305/86 ja C-160/87, Neotype Techmashexport v. komissio ja neuvosto, tuomio 11.7.1990 (Kok. 1990, s. I-2945).

korosta ja että tätä koskeva sopimus on tehty kirjallisena, minkä varmistaminen on kansallisen tuomioistuimen asiana. Näiden seikkojen ei tarvitse ilmetä maahantuojan maksamista laskuista. Lopuksi maahantuojaa voidaan tarvittaessa vaatia näyttämään 3 artiklan 2 kohdan c alakohdan mukaisesti, että "tavarat tosiasiallisesti myydään niistä tosisiallisesti maksetuksi tai maksettavaksi ilmoitettuun hintaan" ja että "vaadittava korkokanta ei ole korkeampi kuin se korkokanta, jota on sovellettu vastaavissa liiketoimissa rahoituksen järjestämisen ajankohtana siinä maassa, jossa rahoitus on järjestetty".

Ratkaisuehdotus

17. Edellä esitetyn perusteella ehdotan, että yhteisöjen tuomioistuin vastaa kansallisen tuomioistuimen esittämiin kysymyksiin seuraavasti:

Lopullisen polkumyyntitullin käyttöön ottamisesta Brasiliasta ja Turkista peräisin olevan puuvillalangan tuonnissa 23 päivänä maaliskuuta 1992 annetun neuvoston asetuksen (ETY) N:o 738/92 1 artiklan 3 kohdassa säädettyä korotusta sovelletaan vapaasti yhteisön rajalla -hintaan aina silloin, kun on sovittu, että tavarat voidaan maksaa 30 päivän kuluttua tavaroiden saapumisesta yhteisön tullialueelle. Tällaisissa tapauksissa korotusta sovelletaan tavaroiden tullausarvoon, eli hintaan, joka niistä tosiasiallisesti on maksettu tai maksetaan, kun ne myydään yhteisön tullialueelle vientiä varten, jolloin 11.6.1980 annetun komission asetuksen (ETY) N:o 1495/80 3 artiklan mukaan tullausarvoon ei lasketa mukaan erillisiä rahoituskuluja. Tällaisiin rahoituskuluihin kuuluu myyjän määräämien käteishinnan ja maksuaikaehdoin maksettavan hinnan välinen erotus, kun tästä hintojen välisestä erotuksesta on sovittu kirjallisesti ja kun se vastaa kyseisten tavaroiden tavanomaisia hintoja samoin kuin sovellettuja korkokantoja.